

جهنم برزیل، قهرمان‌ها را بلعید

تیم بی‌پناهان

چند ماه قبل از المپیک ۲۰۱۶ ریو، گمانه‌زنی‌ها برای عملکرد کاروان ورزشی ایران در بازی‌ها شروع شد. تیم افسانه‌ای محمد بنا در کشتی فرنگی شکل گرفته بود. کشتی آزاد با رسول خادم و حسن یزدانی به میدان رقابت رفته بود و وزنه‌برداری هم دو الماس گران‌قیمت به نام کیانوش رستمی و سهراب مرادی را داشت، اما تیم ملی تکواندو بیش از همه، نگاه‌ها را به سوی خودش کشانده بود. محمد بنا، اگرچه شاگردان‌اش را دور هم جمع کرده بود، اما شاگردان‌اش برای تکرار معجزه‌ی لندن فقط هشت ماه با هم بودند. در جهانی سال ۲۰۱۵ هم کشتی فرنگی ایران یکی از بدترین نتایج را گرفته بود. تیم آزاد هم با رسول خادم خوب کار نکرده بود. از جهانی سال ۲۰۱۳ تا ریو ۲۰۱۶، این تیم نتوانسته بود به مدال طلا برسد. وزنه‌برداری هم درگیر تنها تمرین کردن کیانوش رستمی بود. حسین توکلی چند ماه قبل از المپیک، به عنوان سرمربی، تیم را ترک کرد. سجاد انوشیروانی هم که به جای توکلی آمده بود، مدتی با کیانوش هم‌تیمی بود و کیانوش به حرف او هم گوش نمی‌کرد. در

چنین وضعیتی، این فقط تکواندو بود که در فضایی آرام و البته درخشان، که به جامانده از قهرمانی در مسابقات جهانی ۲۰۱۵ بود، آماده‌ی حضور در ریو می‌شد. این تیم برای موفقیت در ریو همه‌چیز داشت؛ فرزانه عاشورزاده، با لقب سونامی و مهدی خدابخشی، با عنوان ویرانگر، در کنار کاپیتانی مردانی و پدیده‌ی نوظهوری به نام کیمیا علیزاده. سرمربی تیم، بیژن مقالو و دستیار او، مهدی بی‌باک بودند. همین‌ها کافی بود تا همه برای این تیم چهار مدال رنگارنگ کنار بگذارند و پیش‌بینی کسب بهترین نتیجه‌ی تاریخ را داشته باشند؛ اتفاقی که هرگز رخ نداد. از سونامی و ویرانگر در ریو، چیزی بیش از یک نسیم بیرون نیامد. مردانی هم باخت تحقیرآمیزی را کسب کرد تا فقط کیمیا با یک مدال ارزشمند، تاریخ‌سازی کند. همه‌ی اینها مرور شد تا این سوال مطرح شود که این تیم حالا کجاست و در آستانه‌ی المپیک توکیو این تیم چه سرنوشتی دارد؟ امروز با گذشت چهار سال باید آن تیم پخته‌تر و قوی‌تر شده باشد، اما این

می‌کند. کیمیا علیزاده، ستاره‌ی آن روز تکواندو ایران، در هوس دیدن فرنگ راهی آلمان شده و به عنوان پناهنده در این کشور حضور دارد. چهره‌ی درخشان شرق در بازی‌های ریو، حالا چهره‌ی خبرساز در غرب شده است. او حالا با پرچم المپیک در ریو حاضر می‌شود و از قضا در دور اول هم باید به مصاف دیگر تکواندو کار زن ایران یعنی ناهید کیانی برود. بیژن مقالو که سرمربی تیم بود، بعد از ریو به بدترین شکل ممکن از تیم جدا شد. روزی اعلام کرد پیشنهاد مربیگری دارد، روزی دیگر ادعا کرد مدرس فدراسیون جهانی شده، اما حالا کسی از او خبر ندارد که کجاست. دستیار او مهدی بی‌باک، بعد از ریو جای مقالو نشست، اما سرنوشت بهتری نسبت به استادش نداشت. او هم خیلی زود برکنار شد و حالا مدتی است که از او هم خبری نیست. چه بر سر آن تیم رویایی آمد؟ تیمی که قرار بود باعث آقایی تکواندو ایران در دنیا شود، تبدیل به یکی از بحران‌سازترین تیم‌های تاریخ شده است. از آن تیم فقط یک نفر مانده است؛ سجاد مردانی، که او هم توکیو را نمی‌بیند.